

Guillem de Pallejà, víctima i torturat pel Franco i el Garzón

CONTRAGIRONAINFORMANT :: 10/04/2012

Entrevista realitzada per Txema Bofill per a www.latele.cat

En Guillem fou un dels 45 detinguts en la Operació Garzón contra els independentistes catalans l'any 1992. En aquesta entrevista denuncia la tortura de manera valenta, tant la dels policies del ex jutge Garzón, com la de la dictadura franquista que també sofrir. La tortura és un crim que es comet a diari en l'Estat espanyol i segueix impune, d'on la importància del testimoni present. La tortura és un crim d'estat que ens revela la natura d'aquesta "democràcia".

Una xerrada agradable on anem de sorpresa en sorpresa. En Guillem és un bon orador, i directe: al pa li diu pa i al Garzón, un torturador.

En Guillem és un dels primers ramaders ecològics i continua participant i promovent sobretot a les comarques de Girona trobades d'intercanvi de productes ecològics. Una xarxa d'intercanvi, d'ajuda mútua i d'autosuficiència entre pagesos, i també anima que els consumidors comprin els productes directament a cooperatives i fires d'intercanvi..

En Guillem neix el 1951. Resideix a la Selva.

Al cotxe en Guillem ens porta productes d'intercanvi: vi ecològic, embotits de senglar, mel.

Entrevista feta a la bodega Riera, i filmada per la tele.cat

Bon dia Guillem, com ha anat el viatge a Barcelona

Bé, hi havia controls de la Guàrdia Civil a l'entrada, d'aquí el retard, també per la dificultat a aparcar.

La Guàrdia Civil per tot arreu, just el tema de la nostra conversa. Ara fa vint anys et van detenir, abans del Jocs Olímpics de Barcelona, junt amb independentistes catalans. Com va anar?

Estava treballant al camp amb un altre company quan de darrere d'una paret —van pujar amb una escala— van aparèixer uns individus armats, amb pistoles a la mà i em van dir que estava detingut, que havia d'anar amb ells.

Es van identificar com a Guàrdies Civils?

En un primer moment no. L'altre company llibertari que estava amb mi els va demanar explicacions. El van amenaçar. Li van dir que s'estigués quiet i callat i que eren de la Guàrdia Civil. Jo anava brut de la feina i els vaig demanar de poder-me canviar. Ho vaig poder fer davant d'un d'ells. Em van emmanillar, em van posar dins un cotxe i em van tapar el cap.

Quina sensació tenies amb el cap tapat?

Em va tapar el cap amb una jaqueta que duia. Vam travessar tot el carrer Aragó i per sota la jaqueta podia veure. I em va impressionar la cara de la gent normal que veien dins un cotxe cinc individus i el del mig tapat.

Et van dir per què et detenien?

En van dir que ja ho sabia prou.

On et van dur?

A la caserna de la Guàrdia Civil, aquí a Barcelona. Quan vaig entrar ja estaven interrogant gent. Hi havia gent cridant i estaven colpejant gent. I a mi em van dir si coneixia un individu que es deia Granja. A veure, nosaltres fa 35 anys que fem ramaderia ecològica i hem estat bastant en contacte amb la gent de l'escola agrària de Manresa i molts joves venien a fer pràctiques amb nosaltres i un dia va aparèixer un, que es deia Granja, que havia sentit a parlar de nosaltres, que acceptàvem gent, i li vam dir que sí. Ell va plantejar que estava fart de la ciutat, que volia treballar al camp. Va estar uns dies i una nit després de sopar va començar a explicar-me històries increïbles.

Com quines?

Que ell havia estat a El Salvador amb el Frente Faranbundo Martí, amb la guerrilla, que ell era l'encarregat de torturar als feixistes... Bé, unes coses que no quadraven amb la mentalitat que tenim els companys. Arrel d'això, vaig començar a veure que era un personatge fosc i ho vaig interpretar com que era una persona que estava malament del cap. Al cap d'uns dies li vaig demanar, si us plau, que fotés el camp perquè la seva presència no ens queia bé. I va marxar. Va passar un temps fins que va aparèixer la Guàrdia Civil enviada pel Garzón.

Com és que Granja apareix relacionat amb la detenció?

La conclusió a la qual jo he arribat és que això va ser una operació completament programada des del poder. Hi havia una operació immobiliària importantíssima que amagava els Jocs Olímpics. Havien plantejat un llistat de gent que podia fer nosa al desenvolupament dels Jocs. Van fer un llistat i sota l'excusa (informacions) del Granja que fou teledirigit pel Garzón..., i em diuen tu cap aquí.

Com s'introdueix el Granja en els mitjans independentistes?

Pel que tinc entès, el Granja es va inventar que havia fet una acció i que en aquesta acció va perdre el carnet d'identitat i que la Guàrdia Civil li havia pillat el DNI i el perseguia i amb aquesta excusa va demanar refugi als companys i els companys també el veien una mica estrany i se'l treien de sobre i, aleshores, anava a amagar-se a un altre pis de companys. Resulta que per tots els llocs on va passar, hi hagué arrestos.

O sigui el Granja era un infiltrat

La meva opinió personal pels interrogatoris que ja t'explicaré, l'operació anava molt més enllà. Hi havia sectors del poder que... A mi me van interrogar sobre Òmnium Cultural acusant-los de protegir i donar canxa a Terra Lliure. Es plantejaven anar més enllà de les detencions.

Ara que parles d'Òmnium Cultural. Hi ha una teoria, segons la qual, l'operació Garzón es va programar a Via Laietana, dos anys abans pels de seguretat dels Jocs Olímpics de Barcelona: la CIA, la Guàrdia Civil i la Generalitat. El pla consistia en neutralitzar Terra Lliure per tal que no es carreguessin els Jocs Olímpics amb alguna acció amb explosius, i permetre a Òmnium Cultural i nacionalistes afins parlar del català, la cultura, el país, en els Jocs Olímpics. Què en penses?

Crec que és bastant plausible. Coneixent el poder, és possible. L'acció estava programada. Quan els vaig parlar del Granja i de l'escola agrària de la Generalitat a Manresa, un Guàrdia Civil em va dir amb ràbia i odi: «La Generalitá, a la Generalitá, el Jordi Pujol ese, lo ves dentro de diez minutos arrodillado aquí delante!» en aquell moment jo vaig arribar a la conclusió que potser havien fet un cop d'estat, anaven a saco contra els catalans.

Típic de Madrid. Fantasies de fatxes. Et va maltractar la policia a Madrid?

A Barcelona com ja he dit estaven hostiant a gent, ho estaven passant fatal. Això t'ho garanteixo jo perquè vaig sentir els crits dels companys. L'endemà ens van posar en una furgoneta amb l'Oriol Malló, periodista, i l'Oriol Martí, metge, que militava al PCC. Durant el viatge hi va haver provocacions de la Guàrdia Civil, molèsties, etc. A Madrid, aviam, hi ha una cosa que vull deixar clara, jo ja havia estat detingut tres cops més per la llei antiterrorista. Com que ja he passat situacions d'aquestes a Madrid ja coneixia de què anava. Vaig veure un munt de gent, bé ens tenien a tots encaputxats, però sents els passos, els insults, els crits, una situació igual que vaig viure durant el franquisme.

Situació...?

Una situació de molts detinguts, de moltes tortures, de molts maltractaments. Amb mi els maltractes foren continus. Va arribar un moment que em van ficar en un cotxe i es van muntar la pel·lícula que em duïen pel camp. Em van treure la caputxa i em van posar una pistola a la boca i em van dir: «Ara et pelem» i coses per l'estil. No em van torturar com als companys, potser perquè tenia respostes coherents: els deia que si, que coneixia al Granja que havia estat a casa, que coneixia a companys: em van presentar la foto de Carles Castellanos i els vaig dir «Si que el conec, a l'any 1973 vam estar a la mateixa galeria de la model». Em van presentar la foto del Jordi Puig i els vaig dir que l'any 1981 vam estar a la mateixa cel·la. No hi havia motiu per negar-ho. Però el maltracte i la violència, la humiliació, eren continus. Abans de fer-nos les fotos ens van ficar dintre una cel·la petita plena de sang, de vòmits. Per una persona que no ha passat per situacions d'aquestes és una situació molt dura i traumàtica.

A la Bisbal uns amics van sovint a Palamós a visitar en Josep Bou, que també fou inculpat i acusat de terrorista pel Garzón. El vas conèixer?

Sí, el vaig conèixer i ens hem seguit tractant. Una bellíssima persona. I fins a quin punt arriba la ignomínia que a un home gran li fan patir aquesta situació. La conclusió és el que has dit abans: es tractava d'imposar la pau social aquí a Catalunya, i el preu fou aquesta operació programada de neteja preventiva.

Al Garzón li agrada que els detinguts li arribin torturats, 6 dies de tortures, així parlen més i confessen. És el manual de la CIA, que ara el Garzón està implementant per llatinoamèrica. Explica'ns com va anar l'interrogatori amb l'ex jutge Garzón,

Primer de tot hi va haver un cara a cara, on estàvem en Buenaventura i jo. Suposo que darrere el vidre estava el Granja per a reconèixer-nos. Aquí hi ha una dada curiosa: ens van fer passar per un soterrani i estava ple de Mercedes de diferents colors i tots amb les matrícules tapades. En un moment donat vaig desviar la vista per mirar un dels cotxes i em van cardar un gec d'hòsties allà al mig, davant del Garzón. Això davant del Garzón. No pot dir que no sap, que no veu, que són invencions dels detinguts. Vaig ser apallissat davant del Garzón.

El Garzón ha rebut denúncies de cents de detinguts torturats, ell és el primer testimoni, i no ha fet res. N'és el còmplice necessari i organitzador ja que els policies estan a les seves ordres.

La policia no funciona autonomament, rep directives. Quan vaig anar al despatx del Garzón hi havia també en Granja i el Garzón em preguntava si era de Terra Lliure i jo li responia que no. Aleshores mirava el Granja i li deia però si tu m'has dit que ho era... Es va enfadar amb el Granja com si li hagués donat una mala informació. Està clar que el Garzón ho havia planificat tot i el Granja sols estava per confirmar i testimoniar l'operació que havien muntat.

Com veus el Garzón?

El veig com qualsevol franquista amb les mateixes actuacions que un franquista. Tot allò altre que hagi pogut fer el Garzón entra dins la fantasmada política per fer-se el maco com a demòcrata i humanista, per figurar. És un personatge del poder. El veig una persona freda, menyspreable, oportunista. El típic personatge del poder.

Com és el despatx del Garzón? Diuen que el molt hipòcrita té una estatueta amb els drets humans «Egalité, justice, fraternité».

No ho vaig veure. El que si vaig observar fou un detall curiós que em va fer pensar que no estava bé del cap: al seu despatx la foto de la dona no mirava cap a ell sinó cap a tu. Tens un despatx i tens la foto de la teva dona que mira cap a l'interrogat. És un tipus rebuscat.

I a més el Garzón era de l'Audiència Nacional, un niu de franquistes durs i purs, un organisme que viola sistemàticament els drets humans, i hereu del TOP franquista. L'altra cara del Garzón és la d'un violador dels drets humans, un carceller d'innocents que actua amb tota impunitat i amb el suport dels mitjans de comunicació.

El que si que vull dir es que vam denunciar l'Estat espanyol per tortures a l'Audiència Nacional i vam guanyar el judici contra les tortures al Tribunal d'Estrasburg. Però fa poc va sortir en els mitjans de dretes que la sentència no demostrava que fóssim torturats, sinó sols que havia estat un procés mal fet per demostrar les tortures. Legalismes. El que puc assegurar que el Garzón és perfectament conscient que es va valer de la tortura i la violència per obtenir les declaracions que desitjava. Això ho garanteixo jo. És un personatge que admet la tortura. La resta de coses que pugui dir o fer, com les denúncies a Pinochet és com si diguem «Ara faig una cosa que no sortirà bé, no s'empresonarà al Pinochet, però quedo molt bé».

Des que poseu les primeres denúncies contra les tortures del 1992 fins que es dona a conèixer la sentència que us dona la raó passen vint anys. Com heu aconseguit guanyar? És un cas insòlit

Pensa que companys, com en Dalmau, se'ls va aplicar electricitat i ho van fer en pla barroer, van quedar les marques, o sigui, que va quedar super demostrat que ens havien torturat.

A més dels testimonis de l'ofegament amb bosses de plàstic que no deixa marques

Sí, i els cops continuats amb la guia de telèfons. Per exemple, tu dones cops amb una guia de telèfons i tampoc deixa marques, i comences a picar al cap i al cos i fa un mal increïble. El dolor físic a un moment donat el pots arribar a assimilar. Jo durant tots els dies vaig estar sense menjar ni beure, i em vaig haver de pixar i cagar a sobre perquè no em deixaven anar al lavabo. Et fan estar hores completament dret. Tu imagina't estar-te dret hores i hores, dret. És una tortura per destruir-te la teva seguretat i que arribi el moment que vulguis sortir d'aquella situació i siguis capaç de dir «jo he matat a Napoleó». M'entens? És destruir a la persona. A més la gent que han torturat els queden seqüeles per a tota la vida, per molt que siguem forts i ho superem i tinguem les coses clares, o el que sigui, una persona que passi per una situació d'aquestes és fotut.

Aquí a Espanya es tortura sistemàticament i no és fa res, malgrat les denúncies de múltiples organismes internacionals com el Comitè contra la tortura de l'ONU, comitès pels drets humans europeus, Amnistia Internacional, etc...

Deixa'm dir una cosa perquè tinguem les coses clares en aquest país, ja que hem tirat massa fum sobre la història de la transició: a l'època de Franco hi havia un aparell repressiu i policial i aquests organismes mai s'han purgat, ni s'ha condemnat a cap dels assassins i genocides. Aquesta dinàmica repressiva ha continuat amb la democràcia i ja està tot dit. Patim la mateixa repressió franquista, emmascarada. Els òrgans repressius, la policia franquista, les brigades politicosocial, BPS, la Guàrdia Civil continuen actuant exactament igual.

No ha canviat res

En absolut! Quan es plantejava la transició o ruptura, en aquell temps nosaltres i els companys bascos plantejàvem la neteja de l'aparell franquista. Ha continuat amb una sèrie de gent que han jugat a polítics, però continuen manant els mateixos que tenien el poder, la mateixa oligarquia i per tant el mateix sistema repressiu. Quan les coses vagin una mica

malament trauran la careta d'aquesta democràtica, i ens trobarem el feixisme. Els franquistes han educat i ensenyat als que ara són l'aparell policial i repressiu, i ja està.

El Garzón va dir que els de Terra Lliure van gaudir de totes les garanties en ser interrogats. De fet se l'hauria de condemnar per complicitat amb la tortura, com els polítics que sistemàticament neguen la tortura i culpen a unes imaginaries instruccions d'ETA. Per complementar aquest silenci, els diaris no parlen de les denúncies de tortura, sols allò que diuen els torturadors, sobretot tipus mediàtics com en Garzón i altres polítics que la protegeixen.

Crec que una part del funcionament del sistema es deu per desgràcia als mitjans de comunicació.

Els mitjans de comunicació manipulen, tergiversen i ens venen una pel·lícula per fer-nos creients del poder. Tu parles de la tortura. Jo aniria més enllà. No és un problema que et facin mal físic. La tortura s'interpreta com mal físic. I no, t'estan destruint com persona, t'estan anul·lant com a persona. Un diu «és que aquell li van petar les costelles», però i la humiliació? et tracten és com si fossis una puta merda. Per exemple a mi em van preguntar si la meua companya estava ficada en tot això i els vaig respondre: «no està ficada i a més està prenyada. Ni se us acudi tocar-la». Contestació dels tipus: «la vamos a violar y el feto nos va a chupar el capullo». O sigui, és una degradació moral del tot, es pateix més enllà del dolor físic. És un sistema per destruir a un com a persona, per destruir-te mentalment. La prova és que molts companys, després de passar situacions d'aquestes, queden tocats.

A qui es tortura?

Es tortura als catalans, es tortura als bascs, als gallecs, als que no pensen com ells, als delinqüents comuns, als immigrants. El sistema és aquest.

Els que han inventat la tortura psicològica de la qual ens parles, la que no deixa traces i destrossa la persona, són països democràtics: EUA, França, Anglaterra i a més l'apliquen.

És el que apliquen a Guantànamo amb la gent d'Al Qaeda.

Quines foren les reaccions davant les detencions i tortures del Garzón aquí a Catalunya contra vosaltres, els quaranta-cinc militants catalans?

A mi em van deixar aviat perquè no van aconseguir trobar-me cap delictes, ni el d'associació a la «banda terrorista Terra Lliure», i en sortir em vaig afegir ràpidament a les mobilitzacions. Fou un dels moments molt macos de la meua vida. Per exemple, a Arbúcies vam fer un míting perquè encara hi havia companys dins i encara continuaven les tortures, i tot el poble d'Arbúcies va venir a la plaça i la gent plorava. Fou molt emocionant. Vam anar a un festival de música, on vaig poder parlar. A Girona a la universitat es van fer actes de solidaritat amb els empresonats. Les reaccions foren múltiples i crec que per això ho van aturar. La gent del carrer va dir: «N'hi ha prou. Això ja no ho podem permetre». La gent va reaccionar d'una manera molt maca.

Quina ha estat la teva reflexió sobre l'operació Garzón?

El que vaig veure i el que va quedar comprovat, no sols pels mateixos policies i jutges, és l'immens odi que ens tenen als que lluitem contra el sistema i sobretot si som diferents: catalans, bascos o gallecs. Aquest odi que ens arriben a tenir és irracional. Veig que ens costarà molt arribar a la llibertat perquè tenim davant gent molt fixada contra nostre.

Com s'origina la teva militància i conscienciació política?

Vaig néixer el 1951. Sóc fill de la generació del 68. Els joves d'avui en dia els costa comprendre el franquisme. En l'àmbit de carrer el franquisme era un món completament gris, els vestits grisos, els grisos. Travessaves la frontera i tot tenia color. El maig del 68 va significar aquí a Catalunya per a molts de nosaltres, joves, obrir-nos, canvi de robes, cabells llargs, i la música....

...la contracultura

Exacte, la contracultura. Aquí a Catalunya hi hem d'afegir la història del moviment llibertari que ens ha influenciat molt a tots. Sinó haguéssim estat a Catalunya, potser haguéssim estat tots hippies sense més. Jo en aquell moment estava molt aficionat a les motos de muntanya. Treballava a la fàbrica Bultaco i vam començar amb vagues, vivia a San Adrià, una barriada obrera. Vaig implicar-me en el moviment obrer, era el temps de comissions obreres. Vaig tenir la sort de treballar amb un avi que havia estat de la CNT, i em va començar a parlar de la guerra civil, col·lectivitats, de Bakunin, de Kropotkin

Temes prohibits en aquell temps. Una bona iniciació.

Sí, i vam crear un grup de base llibertari. Vaig tenir problemes en la fàbrica de motos, on e, van acomiadar, i vaig treballar en altres empreses del ram del metall que era el que havia estudiat a formació professional. En aquells temps corrien unes llistes negres a Barcelona i no vaig trobar més treball al metall i vaig haver de treballar a la construcció. Dins la construcció vaig entrar a CCOO, hi havia una tendència de CCOO que no estava dominada pel PSUC, que era la que realment portava les vagues, i vaig començar a militar a CCOO per l'auto organització En aquell temps ja estava vivint a Santa Coloma de Gramenet, barri realment lluitador. Estava al centre social. Hi havia les assemblees populars i vaig ser delegat de Santa Coloma i també delegat de la meva obra. I aleshores hi va haver un fet que ens va radicalitzar molt a tots i fou la detenció, judici i l'assassinat a garrot vil d'en Salvador Puig Antich. Vam manifestar-nos el dia del judici; els grisos van carregar i al final vam entrar en contacte amb companys del MIL. Vam fer una campanya per tot el metro enganxant cartells i demanant la llibertat de Salvador Puig. Una nit traslladant material d'un pis a un altre ens van detenir. La policia va trobar en el cotxe propaganda il·legal, armes, explosius. Ens van detenir a tres companys i ens van dur a Via Laietana. Estic parlant de l'any 1973. Ens van aplicar la llei antiterrorista i ens van fotre un continu jec d'hòsties. Allà ens van torturar fort.

Amb quina finalitat?

Nosaltres volíem fer un atemptat a Franco. Això va sortir arrel de les tortures.

Molts als bars parlàvem de matar en Franco. Tenieu un pla?

Vam anar a Londres i a través d'Stuard Christie havíem arribat a una organització que es deia Black Flag i volíem comprar el que se'n diu RPG*, i volíem fer-li l'atemptat al Valle de los Caídos. Havíem planejat que des de les muntanyes de darrere amb una RPG podíem carregar-nos en Franco. Resulta que en aquesta reunió hi havia un infiltrat. Dic això perquè quan vam estar a comissaria ells sabien que havíem estat a la reunió i tot. Però no sabien qui eren, sabien que uns havien anat als palestins a comprar RPG. Després vam entrar a la presó model i vam conèixer els altres companys del MIL, en Carlos Castellanos, que era de l'IPC en aquell temps, van entrar els de l'Assemblea Catalunya. I vam sortir en llibertat provisional perquè no teníem antecedents. En aquell temps vam passar a la clandestinitat i a la lluita armada i vaig poder aguantar al carrer fins a l'any 1975. L'any 1975 es quan estava denunciant l'afusellament d'Otegui i militants del FRAP. I en un control en van tornar a enganxar i vaig tornar a dins. Allà vaig passar els pitjors dies de la meua vida. Em van destrossar. Vaig entrar a la presó Model amb tot de costelles trencades, el cap obert, destrossat. Va ser molt dur. Va ser molt curiós perquè Huertas Claveria, que a llavors estava a la Model i va escriure a la revista Destino sobre els presos antifranquistes, em cita com un dels casos més aberrants, perquè jo no vaig arribar a passar ni pels Jutjats. Em van entrar directament a la quinta galeria, em van fotre a la cel·la, davant del Txiqui, a la planta baixa al corredor de condemnats a mort, depenent directament dels militars. I al cap d'un mes d'estar allà, vam venir els militars a interrogar-me i em van comunicar que ells presentaven la petició d'una condemna a mort. Vaig ser dels últims a veure el Txiqui. Al matí ens obrien la porta per netejar i ens saludàvem. Quan van matar el Txiqui, el capellà de la presó va venir a preparar-me perquè jo era el proper. Li vaig dir que jo ja estava preparat, que no era catòlic i que se n'anés. Vaig estar noranta dies esperant que d'un dia a un altre m'avisessin. Va morir en Franco i em van tornar a la galeria. Vaig estar amb els companys, amb l'Oriol Solé Sugranyes, en Raimon, i hi hagué l'amnistia pels polítics. Nosaltres com que estàvem en el TOP-2, érem els dolents, pels de bandes armades no hi hagué amnistia.

Com era la relació amb els presos comuns?

Hi havia molts presos comuns que estaven polititzats. Estem parlant d'un temps que encara no havia entrat l'heroïna i et trobaves gent maca de la classe obrera que estava farta de treballar i atracava bancs. Eren gent molt maca, cultes i entusiastes de l'ideal llibertari. Arrel d'això va ser quan vam crear la COPEL i a rebentar les presons.

Quan surts de la presó i on milites?

A mi i d'altres companys ens van exonerar. Jo sols estava acusat de tinença d'armes, de passar uns comandos que estaven cremats per la frontera i de pertinença a banda armada. En canvi a l'Oriol i d'altres els van dur a Segovia.

Fou la seva perdició. Va morir perquè el Borbó no va voler amnistiar-los

L'Oriol era un dels millors companys que hem tingut, una persona molt clara de cap, molt decidida i molt compromès en la lluita. En aquell temps nosaltres érem de la fracció que parlava del comunisme llibertari, de l'anarcosindicalisme. Per a nosaltres la revolució era

tornar al camp. Com diu Kropotkin "Fabriques, camps i tallers". El 1976 ens vam integrar a la CNT. I vam iniciar fortes vagues, i els piquets vam arribar a disparar a edificis que no volien parar. Existia un comitè de defensa i ho teníem molt ben muntat. En aquell moment a Barcelona era molt maco. Es vivia la Revolució: Hi havia comissions de barri i havia un ambient que volia tornar al 1936.

Vas estar al míting de Montjuïc?

Jo abans vaig sortir a França per qüestions logístiques nostres. Estava amb un grup llibertari de la COPEL. Van caure quatre companys del grup i dos ens varen poder escapar. Però tenia l'ordre de cerca i captura en molts països d'Europa

Quins països?

En els que havíem fet coses, Holanda, Bèlgica, Alemanya. En aquell moment hi havia la revolució a Itàlia, l'any 1977, i era un dels llocs segurs per a nosaltres. A Itàlia em vaig integrar a un grup que es deia Acció revolucionaria. I a l'any 1978 em tornen a enganxar a Itàlia en les batudes durant l'affaire d'Aldo Moro.

Et detenen amb relació al segrest d'Aldo Moro?

Es varen muntar una fantasmada. Jo estava en una columna internacional amb companys argentins, xilens, alemanys, xinesos de la guàrdia roja que havien sortit de Xina, i companys internacionals. Vaig caure amb un company xilè, del MIR; de la guàrdia personal d'Allende, i dos italians del NAP (Nuclis Armats proletaris, un grup semblant a la COPEL d'Espanya) i una noia d'un dels NAP. I com era un comando internacional es van muntar la pel·lícula si érem nosaltres els que havíem segrestat l'Aldo Moro. Després es va demostrar que era mentida.

Quan temps vares estar a la presó?

Vaig caure amb una documentació falsa que m'havia fet Cerrada a Paris. Durant 6 mesos el jutge em demanava la meva identitat. Jo li deia que era problema seu. Amb l'advocat, un company llibertari, varem decidir que era millor comunicar el verdader nom i que era militant de la CNT de la construcció de Barcelona, i els companys de Barcelona ho van corroborar i em van recolzar. En l'àmbit de presó em van canviar el nom de Cuello i vaig passar a ser Guillem de Pallejà, però a nivell judicial no ho varen fer. A Itàlia existeix una llei de l'època del Mussolini que l'Estat te un temps per a jutjar-te, sinó t'han de confinar. Al cap d'uns mesos al company xilè i a mi ens van extraditar a Bèlgica, condemnats sols per possessió d'armes, banda armada. A Bèlgica vaig treballar en una cooperativa de companys llibertaris al bosc.

*RPG: Una granada propulsada per un coet (RPG per les seves sigles en anglès), o llançacoets, és una arma antitanc portàtil, habitualment disparada des de l'espatlla, capaç de disparar un projectil propulsat per un coet, no guiat, equipat amb una ogiva explosiva

<http://cgt-girona.blogspot.com.es/2012/04/guillem-de-palleja-victima-i-torturat.html>

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/guillem-de-palleja-victima-i-torturat-pe